

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

ΜΕΡΟΣ Δ΄.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ Ι. ΧΩΡΕΜΗ.—'Εν μέσῳ τῶν συμπαθειῶν καὶ τῆς εὐκρινεῦς ἀγάπης τῆς ἀρίστης παρ' ἡμῖν ἀθηναϊκῆς κοινωνίας ἐτελεύτησε τὸν βίον περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος ἔτους ποσειδῆς καὶ ἐνάρετος ὑπαρξίς, ἡ ἐξ εὐγενῶν τῆς Χίου γόνων ὀρμωμένη, Μαριέττα Ἰ. Χωρέμη, συντριβείσα ὑπὸ χρονίας νόσου ἐν τῇ ἀκμῇ εἰσέτι τῆς ζωῆς. Πλήρης γλυκύτητος καὶ προσηνείας, ἔχουσα ἀνοικτὴν ἀείποτε τὴν καρδίαν εἰς ὅ,τι ὠραῖον καὶ εὐγενές, τὴν χεῖρα δαφυλῆ καὶ ἀφθονον πρὸς ἀγαθοεργίαν, ηλεκτριζομένη ὑπὸ τῶν ὠραιότερων ἐμπνεύσεων, μετριόφρων καὶ εὐαίσθητος ἐν μέσῳ τῶν εὐπαθειῶν τοῦ πλούτου, ὑπῆρξεν ἐστία οἰκογενειακῆς γαλήνης, ὑπόδειγμα ἐναρέτου οἰκοδεσποίνης, συζύγου καὶ μητρὸς, πηγὴ συμπαθείας καὶ ἐθνωμοσύνης. Μετὰ ψυχικοῦ ἄλγους χύνομεν ἐν δάκρυ ὑπὲρ τῆς ἀπωλεσθείσης πολυτίμου γυναικὸς, ἧς μνημόσυνα ἀγάπης καὶ ὑπολήψεως, ἔστωσαν αἱ ὀλίγαι ὧδε γραμμαί.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΙΣΤΡΑΚΟΣ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ. Ἐγεννήθη ἐν Ἀρεοπόλει τῆς Λακωνίας τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1804. Ἡ ἐπανάστασις εὔρεν αὐτὸν δεκαεπταετῆ· ἀλλὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας δὲν ἐκώλυσεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ γὰρ σπύσῃ ἄγων περὶ τοὺς ἑκατὸν εἰς βοήθειαν τῆς κλονιζομένης τότε πολιορκίας Κορώνης. Ἐνταῦθα ὅμως μετὰ τινὰς ἀψιμαχίας βλέπων τῆς πολιορκίας τὸ μάταιον μετέβη παρὰ τῶν πρεσβυτέρων ἀδελφῶν Κωνσταντῶν συμπράττοντι μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτὸν σώματος εἰς τὴν ἐκπολιόρκησιν τῶν φρου-

ριων Μεθώνης και Νεοκάστρου. Κατά τὰς ἀρχάς τοῦ 1821 ὁ Νικόλαος Πιεράκος, ἦτο ἀρχηγὸς σώματος μικροῦ, μετ' οὗ πολὺ ὄμως ἐγένετο μεγαλύτερου, διότι πεσόντος κατὰ τινα ἐκ Νεοκάστρου ἔξοδον τοῦ ἀδελφοῦ Κωνσταντίνου ἀνηγορεύθη οὗτος ἀρχηγὸς ὑπὸ τε τῶν πολεμιστῶν Λακωνῶν και ὑπὸ τοῦ κυβερνητικοῦ ἀντιπροσώπου Γ. Κοζάκη Τυπάλδου. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος συμμετέσχε και τῆς ἀλώσεως τῆς Τριπόλεως μεταθὰ; ἐκεῖ μετὰ τοῦ σώματος αὐτοῦ περι τὴν πτώσιν τῆς. Κατὰ τὸ 1822 ὅτε ὁ πολὺκλαυστος Κυριακούλης Μαυρομιχάλης μετέβη μετὰ Πελοποννησίων πρὸς βοήθειαν τῆς ἀκροπόλεως τοῦ ἐν Ἡπείρῳ Ἑλληνισμοῦ — τοῦ Σουλίου — ὁ Ν. Πιεράκος δὲν ὑπέτρεψε τῆς ἐκστρατείας ἐκείνης, ἦτις ὄμως ἀπέβη ἀτυχῆς διότι ὁ μὲν Κυριακούλης ἐφονεύθη, ὁ δὲ Πιεράκος βιασθεὶς ὑπὸ δέκα Ἀγγλικῶν φρεγατῶν, ἠναγκάσθη νὰ καταλίπῃ νησιδίον τι, ὅπερ εἶχε καταλάβει ἀπέναντι τῆς Τσαμουριάς πρὸς ἀντιπερισπασμόν. Τοῦς τελευταίους μῆνας τοῦ 1822 και τοῦς πρώτους τοῦ 1823 παρευρέθη και αὐθις εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Κορώνης, ὅποθεν διαταγῆ τῆς Κυβερνήσεως μετέβη πρὸς πολιορκίαν τῶν Πατρῶν, ὅπου ἔλαβε και τὸ τοῦ ἀντιστρατήγου διπλωμα.

Κατὰ τὰ ἔτη 1824—1825 εὐρίσκομεν αὐτὸν κινδυνεύοντα ἐν τῇ ὑπερασπίσει τῶν Μεσσηνιακῶν φρουρῶν, αἵτινα στενῶς ἐπολιόρκει ὁ Αἰγύπτιος Ἰμβραήμ. Μετὰ τὴν πτώσιν τῶν φρουρῶν τούτων ὁ Ἰμβραήμ κύριος σχεδὸν ἀπάσης τῆς Πελοποννήσου ἠπειλήσῃε τὸ 1826 και τὴν Μάνην ζητήσας τὴν ὑποταγὴν αὐτῆς. Ἡ ἀπάντησις ἦτο ἀνταξία τῶν ἀπογόνων τῶν ἐν Θερμοπόλει πεσόντων: ἐλθέ νὰ τὴν ὑποτάξῃς. Ἡ ἐξ Ἀλμυροῦ ἔνθα ἦτο και ὁ Ν. Πιεράκος ὑπῆρξεν ἡ σπουδαιότερα και ἐπιμονωτέρα: ἀλλὰ πρὸ τῆς ἀκαταβλήτου ἀντιστάσεως τῶν Λακωνῶν συνετρίβη ἡ ἐπίθεσις τῶν Ἀράβων μεταβληθεῖσα εἰς αἰσχρὰν ὑποχώρησιν. Ἡ ἔτερα ἐγένετο ἐκ τοῦ παραθαλασσίου Δηροῦ διὰ πολεμικῶν πλοίων και στρατοῦ. Ἐνταῦθα ἀπροστατεῦτου ὄντος τοῦ μέρους παρέστη ἀνάγκη ὅπως ἀποσταλῆ βοήθεια μετὰ τὴν νίκην τοῦ Ἀλμυροῦ. Ἀρχηγὸς τῆς ἐπικουρίας ἐξελέγη ὁ Ν. Πιεράκος.

Ἀφικθέντος δὲ τοῦ Καποδιστρίου, ἔδειξεν ὁ Ν. Πιεράκος ὅτι και νοῦν ὑγιᾶ και κρίσιν ἰσχυρὰν εἶχε και πρὸς τὰ πολιτικά. Συνετάγει τῷ Κυβερνήτῃ θέλων και ἐλπίζων νὰ ἴδῃ ἀναδιοῦσαν ἐν τῇ τότε ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι τὴν τάξιν και τὴν ἀρμονίαν περι τὴν διεύθυνσιν τῶν καθόλου πραγμάτων, δι' ὃ και τὰ μάλιστα διὰ τῆς κοινωνικῆς αὐτοῦ θέσεως συνετέλεσε πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως και ἡσυχίας ἐν Λακωνίᾳ. Καθόλου δὲ πάντοτε συνετέλεσεν εἰς τὴν κατάπαυσιν τῶν ταραχῶν, αἵτινες ἐπηκολούθησαν ἐν Λακωνίᾳ και Μεσσηνίᾳ κατὰ τοῦς ἀνωμάλους ἐκείνους χρόνους ἦτοι κατὰ τὸ 1831 και 1835 συμπράξας μετὰ τοῦ Φέδερ και περι τὸν σχηματισμόν τῶν τριῶν Λακωνικῶν ταγμάτων. Ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ὁθωνος

μέχρι τῶν τελευταίων ἐτῶν ἐξηκολούθει ἐντίμως πολιτευόμενος· μὴ ἀποβλέψας εἰς ἴδια ὄφελι. Ἐπῆρξε πληρεξούσιος κατὰ τὸ 43· τὸ 1861 ἐγένετο βουλευτής, ἀφ' οὗ προηγουμένως εἶχεν ἐκλεγθῆ βουλευτής πεντάκις. Καὶ ἡ δευτέρα βασιλεῖα ἐκτιμῶσα τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἀνδρός· καὶ θέλουσα νὰ περιβάλλῃ τὸν θρόνον διὰ τῆς αἰγλῆς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ὠνόμασε τὸν ὑποστράτηγον Ν. Πιεράκον ἐπίτιμον αὐτῆς ὑπασπιστήν.

Ὁ ἀντιστράτηγος Ν. Πιεράκος Μαυρομιχάλης ἦτο ἀκέραιος· καὶ εὐθύς τὸν χαρακτήρα, ἰσχυρός τὸν νοῦν, τὰ αἰσθήματα, στοχαστικὸς τὸν λόγον, ἀδέκαστος καὶ ἀφιλοκερδής. Ἡ μόνη δὲ αὐτοῦ κληρονομία, ἦν πρὸς τὰ τέκνα του κατέλιπεν ὑπῆρξεν ἐντιμον καὶ ἐνδοξον ὄνομα.

Ἀπέθανε τὸν Ἰούλιον τοῦ 1884.

Σ. Π. Σ. Εἰκόνα ἐπιτυχῆ τοῦ ἀειμνήστου Ν. Πιεράκου, θέλομεν δημοσιεύσει τὸ ἐπόμενον ἔτος, λυπούμενοι διὰ τοῦτο, διότι καθ' ὃν χρόνον ἐδόθη ἡμῖν ζητηθὲν ἀντίτυπον τῆς εἰκόνης αὐτοῦ, ὑπῆρξεν ἀδύνατος ἡ ἀποπεράτωσις αὐτῆς.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΔΗΣ. Ἐγεννήθη ἐν Θεσσαλονίκῃ κατὰ τὸ 1809, ἔνθα νέος δεκαεταστῆς πλήρης εὐφυίας καὶ αἰσθήματος πρὸς τὴν μάθησιν, μετέβη εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὅπου ἐκεῖ ἐπὶ δεκαπενταετίαν παρέμεινε ἐκπαιδευόμενος. Ὁ Εὐαγγελιάδης ἐν τῇ γενικότητι καὶ τῇ εὐρότητι τοῦ νοῦς αὐτοῦ, δὲν ἤρκεσθη εἰς μόνας τὰς καθαρῶς παιδαγωγικὰς αὐτοῦ σπουδὰς καὶ μελέτας. Ἀπληστος σπουδῆς καὶ μαθήσεως, ὡς ἦν ἐκ φύσεως, ἐνέκυψεν εἴπερ τις καὶ ἄλλος εἰς τὴν ἐκμάθησιν πολλῶν ξένων γλωσσῶν καὶ τὴν μελέτην τῶν κοινῶν τῆς πατρίδος νόμων. Ἠκούσαμεν αὐτοῦ πολλάκις καὶ ἐν ἰδιαιτέρει· διατριβαῖς καὶ ἐν δημοσίαις συνεδριάσεσι καὶ ὠμολογήσαμεν ἀδιστακτως, καὶ ἐξετιμήσαμεν ἰκανῶς τὸν περὶ πᾶσαν συζήτησιν καὶ ἰδέαν διαπεπλασμένον νοῦν τοῦ ἀνδρός. Κατὰ τῆ 1837 ἐκεῖθεν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Σῶρον, ὅπου πρῶτος συνέστησε Λύκειον, εἰς ὃ ἐξεπαιδεύθησαν ἄπαιροι νέοι διαπρέποντες σήμερον ἐπὶ πλούτῳ καὶ γράμματι ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος. Αὐτόθι διέμεινε διδάσκων, μέχρι τοῦ 1854, ὁπότε ἀπεστάλη παρὰ τοῦ ἀειμνήστου Ὁθωνος εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὅπως ἐκεῖ αἰτήσῃ τὴν ἀρωγὴν τῶν Ἀμερικανῶν, περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ τότε ἐτι ὑφισταμένου μεγίστου ζητήματος τῆς Καλαμπάκας. Τὴν ἐντολήν ταύτην ἐξεπλήρωσεν μετὰ σπενίας δραστηριότητος. Ἐκτοτε ἅπας ὁ βίος αὐτοῦ διήλθεν ἐν τῇ περὶ τὴν σύστασιν Λυκείου θερμῇ αὐτοῦ ἀφοσίωσει, πίντοτε δὲ νέα δείγματα παρεῖχεν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ πατριωτισμοῦ, καὶ τοῦ περὶ τὰ φιλολογικὰ ἔργα θερμοῦ ζήλου του. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθῆναις τῆ 1881.

ΣΗΥΡ. ΓΕΝΗΣΑΑΗΣ. Καὶ ὁ βίος τοῦ ἐπισήμου τούτου τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος· λειψάνου καὶ στρατιώτου γενναίου, περιέχει ἐν τελευταίον

ἠθικὸν μάθημα, τὸ μάθημα, μεθ' οὗ οὗτος τὸ μακρὸν ἐπέβηκε τοῦ βίου αὐτοῦ στάσιον, καταλιπὼν ἐν πολλοῖς προσφιλεῖς ὑποδείγματα, βίου, ὅστις ὑπῆρξεν ἀγῶν διηνεχῆς πρὸς τὰς ἀντιπάλους ἐν τῇ βίῳ τούτῳ δυσχερείαι. Ὁ Σ. Γενήσαρλης, ἐχθρὸς πάσης φιλαύτου ἐπιδείξεως καὶ στενῆς εἰς τὴν στρατιωτικὴν τάξιν καὶ πειθαρχίαν προσκεκολλημένος, οὔτε ἐσαγγηνεύθη ποτὲ ὑπὸ τῶν δελεασμάτων ἀκαίρων στρατιωτικῶν ἢ πολιτικῶν θριψίδων, οὔτε ὑπέβαλε τοιαύτας ἐν τῷ στρατῷ ἀνωμαλίας. Τούτου ἕνεκεν καὶ τοὺς ἀνωτάτους κατέλαβε στρατιωτικούς βαθμοὺς προαχόμενος διὰ τῆς ἱκανότητός του καὶ τῆς εὐδοκίμησέως του ἐν παντὶ στρατιωτικῷ ἀξιώματι. Χαρακτήρ ὑψηλός, ἰσχυρὰ ἀφοσίωσις, ἀρετὴ ἀρχαϊκὴ τῶν ἀνδρῶν τῆς ἐθνεγεροῦσας. Αἱ πρὸς τὸ ἔθνος ἡμῶν ὑπηρεσίαι αὐτοῦ ὑπῆρξαν μεγάλαι, καὶ ὡς πολίτου καὶ ὡς στρατιώτου, ἡ δὲ πίστις αὐτοῦ εὐορκος σταθερὰ καὶ μεγαλόφρων, φέρει τιμὴν εἰς τὸ ὄνομα καὶ τὸν βίον αὐτοῦ, τιμὴν ἀνεξάρτητον πάσης ὑποψίας καὶ ἀμφισβητήσεως. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις φέρον τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου, τῷ 1881.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Κ. ΡΩΜΑΣ. Υἱὸς τοῦ Κανδιάνου Ῥώμα, μέλος ἐπιφανεστάτης ἐν Ζακύνθῳ οἰκογενείας, ἧς τὸ ὄνομα συνεδέθη διὰ μεγάλων πρὸς τὴν πατρίδα ἐκδουλεύσεων, ἐκ νεότητός του ἐπεδόθη εἰς τὰς σπουδὰς, εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς φύσεως ζωηρᾶς διανοίας του, καὶ διανύσας τὴν τετραετίαν του ἐν τῷ ἔθν. Πανεπιστημίῳ ὑπὸ τοὺς ἀσιμνήστους διδασκάλους Σχινῶν καὶ Γεννάδιον, ἀπήλθεν εἰς τὴν Γερμανίαν πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν του ἐν Αἰδελβέργῃ καὶ Βερολίνῃ καὶ ἐκεῖ, εἰκοσαετῆς ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τὰ νομικά. Ἐὰν ἡ ἀληθῆς εὐγένεια, ἡ Ἑλληνικὴ εὐγένεια, ἦν ἐδημιούργησε καὶ μόνη ἐγνώρισε νὰ τιμᾷ ἡ Ἑλληνικὴ παράδοσις, συνίσταται οὐχὶ εἰς τὴν διεκδίκησιν ἀφῶνων τίτλων, ἀλλ' εἰς τὴν πιστὴν διαδοχὴν τῶν ἀρετῶν τῶν προγόνων καὶ εἰς τὴν ἀδιάκοπον ἀνάπτυξιν αὐτῶν, ὁ Σπυρίδων Ῥώμας ἠδύνατο νὰ καυχῆθῃ ὅτι, καὶ ὡς Ἑλληνα, καὶ ὡς Πολίτην, καὶ ὡς ἄτομον, ὑπῆρξεν ὁ ἄξιος διάδοχος τοῦ ἱστορικοῦ ὀνόματος, ὅπερ ἡ εὐνοία τῆς Θεῆς Προνοίας ἐδωρήσατο αὐτῷ. Ἐπαυελῶν ἐκ τῆς Ἑσπερίας εἰς τὴν Ζάκυνθον μετέβη εἰς Κέρκυραν, ὅπου ἀμέσως ἐντιμηθέντων τῶν προσόντων του, ἐπηρέτησεν ὡς γραμματεὺς τῆς Γερουσίας τῆς Ἰονίου Πολιτείας μέχρι τῆς ἐνώσεως τῶν ἑπτὰ νήσων μετὰ τῆς Ἑλλάδος. Ὡς γραμματεὺς τῆς Γερουσίας διατελὼν ὁ Σ. Ῥώμας, διωριζέτο ἐκάστοτε κατὰ τὰς συνόδους τῆς Βουλῆς καὶ ὡς γραμματεὺς αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἀρμοστοῦ, καθ' ὃ εἶχεν οὗτο; δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν τὸν ἕτερον τῶν γραμματέων αὐτῆς.

Συντελεσθείσης τῆς ἐνώσεως τῆς Ἐπτανήσου μετὰ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ὁ Σπυρ. Ῥώμας, τοῦ ὁποίου τὰ ἐπιστημονικὰ κεφάλαια ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ, ἐν ἧ παντελῆς ἑλλειψίς ὀργανικῶν νόμων ὑπῆρχεν, ἕμενον

λανθάνοντα και οίονει τεθαμμένα εν τοις γερουσιαστικοις γραφείοις, μη τυχούσης καταλλήλου ευκαιρίας όπως αναπτυχθώσιν, υπεχώρησεν εις τόν Ιδιωτικόν βίον. Πλειστοι τότε πικραι δοκιμασίαι εύρον τόν Σ. 'Ρώμαν, καθ'ών παρηγόρος υπήρχεν ή παραδειγματική άφοσίωσις διαπροσούς και έναρέτου συζύγου, της δευτεροτόκου του 'Αλεξάνδρου Μουρούζη θυγατρός, τό φίλτρον προσφιλών θυγατέρων του έναπομείναντος είου 'Αλεξάνδρου, και ή θερμή αγάπη άριστων αδελφών. Μετά καιρόν ή Ζάκυνθος κληθεΐσα να υποδείξη πράγματι του; εκλεκτού; αυτής, εν ήρέμφ συνειδήσει, ανέδειξε πρώτον αυτής; βουλευτήν τόν Σπυρ. 'Ρώμαν τῷ 1879. Είτα εκλήθη και 'Υπουργός της; 'Εκπαιδεύσεως, όπου πολλά έμελλε να επιτελέση. Αι εν τῇ 'Ελλην. Βουλή άγορεύσεις του άνδρός έφερον τό σθένος ψυχῆς; πάντοτε, άείποτε δε θαρραλέως; ύπεστήριξε τά; αρχάς των πολιτικών αυτού δοξασίων. 'Ομολογουμένως; ό Σ π υ ρ. ' Ρ ώ μ α ς; ήτο εις; των ευαρίθμων νεωτέρων άνδρων, των τυχόντων ποικίλης και βαθείας παιδείας. 'Ετελεύτησεν εις; 'Αθήνας; 'Υπουργός; ών της; Δημοσίας; 'Εκπαιδύσεως, τήν 31 'Ιουλίου 1881. 'Η Ζάκυνθος; ή ιδιαιτέρα του άνδρός πατρις, ήν ήγάπα μεγάλως, έδέχθη τόν νεκρόν του αντιπροσωπεύσαντος; αυτήν προσφιλοῦς τέκνου της, ίνα άποτεθῆ παρα; τά; λείψανα των προγόνων αυτού, άφ' ου και ή πόλις των 'Αθηνών απέδωκεν αυτῷ πᾶσαν τιμήν.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΜΗΛΑΛΑΝΟΣ. 'Η πατρις αυτού υπήρξεν ή 'Ηπειρος, χρόνος; δε της γεννήσεως; του Σπυριδωνος; Μπαλάνου; είναι τό ήρωϊκόν έτος; 1826, έπίσημον έτος του ήρωϊκου άγώνος της έθνικῆς; ήμῶν Παλληγενεσίας. Φιλομάθεια και φιλοπατρία και φιλανθρωπία ενέπνεον και εκωγόνουον αυτόν. Αι τρεῖς; μάλιστα αυται; άρεται; έχειραγώγησαν όλον αυτόν τόν βίον. Τῶν τριών τούτων άρετων; άπαύγασμα; υπήρξε και ή σπουδή; αυτού περι; τήν επιστήμην; του 'Ασκληπιου; τήν φιλανθρωποπάτην των επιστημῶν, περι; ήν; έναμίλλω; έπαίδευσεν; αυτόν; ή; τς; 'Ελλάς, της; τό Πανεπιστήμιον; τόν; άνηγόρευσε; τῷ 1851 (Μαΐου 25) διδάκτωρα; της; Ιατρικῆς, και; ή; Γαλλία, ής; τό Πανεπιστήμιον; διεμόρφωσεν; αυτόν; επί; τριστίαν. 'Εκ; της; Γαλλίας; επανελθών; εις; 'Ελλάδα; άριστο; 'Ασκληπιάδης; έδωκεν; εύθους; δειγματα; τρανότατα; επιστήμη;ς, φιλοπατρία; και; φιλανθρωπίας; επί; του; φονικωτάτου; εκείνου; χολερικου; λοιμου, ως; εγγνωμόνω; απομνημονεύουσιν; ή; 'Αττική; και; ή; 'Ακρηνανία; εν; αι; μάλιστα; μετ' αυτα; παρνησίας; επάλαισε; προς; τόν; λοιμόν; και; ως; ή; πατρις; εμαρτύρησεν. 'Η; ελληνική; Κυβέρνησις; ταχέως; αναγνωρίσασα; και; δεόντως; εκτιμήσασα; τήν; ικανότητα; αυτού; τότε; μέν; έτίμησεν; αυτόν; διά; του; χρυσοῦ; Σταυρου; του; Σωτήρος, έπειτα; δε; διώρισεν; αυτόν; τῷ 1861, καθηγητήν; του; 'Εθνικου; Πανεπιστημίου; κατόπιν; κατέστησεν; αυτόν; Ιατρικόν; Σύνοδρον, διευθυντήν; νοσοκομείων; εν; τῇ; πρωτεύουσῃ. Τόν; Σ π υ ρ; ιδ; ω; ν; α; Μ; π; α; λ; ά; ν; ο; ν,; διεκρινε; εύρώτης; γνώσεων, 'Ιπ-

ποκρατική εὐορκία και ἐμβρίθεια μεγάλη ὡς ἐπιστήμονος θεραπευτοῦ και συγγραφέως. Ἀπέθανεν αἰφνηδῶς ἐν Ἀθήναις τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1881.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΔΟΣΙΟΣ. Ὁ Ἀριστείδης Δόσιος ἦν δεκαεξὶ μόλις ἐτῶν, ὅτε κατέλαβεν αὐτὸν ἡ ἰδέα τῆς διὰ τῆς ἰδίας χειρὸς μεταβολῆς τῶν πολιτικῶν πραγμάτων τῆς πατρίδος. Πεπροικισμένος ὑπὸ τῆς φύσεως διὰ νοὸς ἀγαν ἰσχυροῦ, σπανίας δὲ φιλομαθείας και ἐργατικότητος, και φλογερᾶν κεκτημένος φιλοπατρίαν, καρδίαν γενναίαν, ἀκαμπτον σταθερότητα και ἀκαταγώνιστον ζύναμιν θελήσεως, ἤθελε διαδραματίσει οὕτως ἐπιφανὲς πρόσωπον ἐν τῇ Ἑλλην. Πολιτείᾳ, ἐὰν τὸ ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθῆν ἔγκλημα τῆς 6 Σεπτεμβρίου τοῦ 1881 δὲν ἔφρασσαν εἰς αὐτὸν τὴν θύραν τῶν πολιτικῶν ἀξιωμάτων. Ὑπάρχει ὅμως γνωστὸν ὅτι ἡ πράξις ἐκείνη τοῦ Ἀ. Δοσίου οὐδὲν ἕτερον ἐλατήριον εἶχε ἢ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ φιλοπατρίαν, ἧτις πρὸ πάντων κατεκυρίευσεν τὴν διάνοιαν και τὴν καρδίαν αὐτοῦ. Ἐν Πρωσσίᾳ και Βελγίῳ ὁ Δόσιος παρέμεινεν ἐπὶ ἱκανὰ ἔτη ἀποδρεπόμενος ἐπιστημονικὰς και οικονομικὰς γνώσεσι. Ἐπανελθὼν δὲ ἐκ τῆς ἐσπερίας ἠσυχολήθη περὶ πολλὰς και παντοίας συγγραφάς, ὧν ἄλλας μὲν ἐξέδωκε γαλλιστί, ἄλλας δὲ Ἑλληνιστί, πολλάκις δὲ και ἀκαδημαϊκὰ πολιτικὰ ἄρθρα ἔγραψεν ἐν ἐφημερίσι. Διετέλεσε τελευτατον διευθυντῆς τῆς ἐν Ἀθήναις Ναυτ. Τραπεζῆς, ὁ Ἀρχάγγελος. Ἐν τῷ νεαρῷ βίῳ τοῦ Ἀρ. Δοσίου ἀληθῶς ἀνεπτύχθησαν ἔξοχα πλονακτῆματα, και διεδραματίσθησαν ἱκανὰ γεγονότα μεγάλως ἐπιδράσαντα ἐπὶ τῶν διαφόρων πολιτικῶν περιπετειῶν τῆς μεσοβασιλείας. Ἐτάφη ἐν Ἀθήναις τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1881.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΕΡΡΩΤΗΣ. Ἐγεννήθη ἐν τῇ κομωπόλει Κουρτσασουσῆ τῆς ἐπαρχίας Καλαμών, ἐκ γονέων προχόντων κατὰ τὸ 1805, και οὕτως νεώτατος τὴν ἡλικίαν ὤρκισθη τὸν ὄρκον τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος μετὰ τοῦ θείου αὐτοῦ Κωσταντίνου Δικαίου. Εἰκοσαετῆς τὴν ἡλικίαν κατὰ τὸ 1825 ἐτιμήθη διὰ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἐκατοντάρχου. Ἐν τοιαύτῃ δὲ νεαρῇ ἡλικίᾳ ἀγωνισθεὶς ὁ Περρωτῆς δὲν κατέλιπε μὲν φήμην ἀνδρείου πολεμάρχου, ἀλλὰ κατέστη γνωστὸς, ὥστε πρῶτος ἐστάλη πληρεξούσιος ἐκ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ εἰς τὴν συνέλευσιν, ἣν ἐκάλεσεν ὁ Καποδίστριας. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ὁθωνοῦ ὁ Γ. Περρωτῆς, ἐτιμήθη, διορισθεὶς εἰς δικαστικὴν ὑπηρεσίαν, ἧς ὅμως ἀπέσχε, σκοπῶν, ὅπως ἐργασθῆ κατὰ τῆς νέας τυραννίας (τῆ συνεννοήσει τότε πρὸς τὸν ἀείμνηστον Μαυροκορδάτον), και τῆς βαρβαροκρατίας, ἧτις ἤρχιζε νὰ πιέζῃ τότε τὰ στέρνα τῶν μεγαλοφρόνων Ἑλλήνων. Μεγάλαι εἰσὶν αἱ ὑπηρεσίαι αὐτοῦ ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ, αἱ δὲ ἐνέργειαι αὐτοῦ ὑπῆρξαν τοιαῦται, ὥστε ἐπῆλθε τὸ Σύνταγμα τοῦ 43. Εἶτα ἐξελέγη και αὐθις πληρεξούσιος και μετὰ τὴν λήξιν τῆς Συνελεύσεως διωρίσθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ὁθωνοῦ και πάρεδρος τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν. Κατὰ τὸ 1848, ὅτε αἱ εἰρηνικαὶ διαμαρτυρήσεις δὲν ἤκούοντο πλέον, ἀπόφασις δὲ ὑπῆρχε, ἡ δι' ὄπλων

ἔξωσις τῆς βασιλείας ἐκείνης, ὁ Γ. Περρωτῆς ἀποκρούσας προσηφορούμενας αὐτῶν τιμὰς, κατέλαβε τὰς Κλάμας, καὶ ἐξεστράτευσεν κατὰ τῶν Μεσσηνιακῶν φρουρῶν, ἄτινα καὶ ἐπολιόρκειεν. Ἀποτυχούσης ὁμως τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ὁ Περρωτῆς ἐφυγαδεύθη εἰς Ἑπτάνησον, ἔνθα ἐκεῖ ἐκλήθη παρὰ τοῦ ἑξουριστοῦ Βασιλέως τῆς Νεαπόλεως Βόμβια, ἵνα στρατολογήσῃ καὶ ἔλθῃ εἰς ἐπικουρίαν αὐτοῦ, σκοποῦντος ν' ἀνακτήσῃ τὸν θρόνον. Κατὰ τὸ 1850 ἐδόθη αὐτῷ παρὰ τοῦ Ὁθωνοῦ ἀμνηστία· ἔλθων δὲ εἰς Μεσσηνίαν ἐξελέγη πάλιν ἀντιπρόσωπος αὐτῆς· κατὰ δὲ τὸ 1854, ὅτε ὑπῆρξεν ἀνάγκη ἐνεργείας τῶν ὀπλων, ἀνετέθη αὐτῷ ἡ στρατολόγησις τῶν Μεσσηνίων. Ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς μεταπολιτεύσεως τοῦ 1862 καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Μεσσηνίᾳ ἐνήργησε τὸ σπουδαιότερον μέρος. Ἀπεβίωσεν ἐν Παρίσιος τὸν Μάϊον τοῦ 1880.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΡΙΤΑΚΗΣ. Τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχαίου τούτου ἀγωνιστοῦ καὶ συναγματοῦ Ν. Τριτάκης, δικαίως ἀνεγράφῃ ἐν τῷ ἡρώῳ τῆς μεγάλης Ἑλλάδος, τὸ τὰ πλεῖστα καὶ κάλλιστα ὀνόματα τῶν ἔργατῶν τῆς Ἑλλ. Ἐλευθερίας περιέχον. Ἐγεννήθη ἐν τῇ νήσῳ τῆς Κρήτης τὸν Μάϊον τοῦ 1799. Ἐν τῷ κατὰ τὸ 1821 ἀγῶνι τῶν Κρητῶν ἐναντίον τῶν Μωαμεθανῶν, παρ' ὧν ἀνηλεῶς ἐσφάζοντο τότε οἱ Χριστιανοὶ Κρητες, ὁ Ν. Τριτάκης ἀπώλεσε τὸν πατέρα του. Ἐκεῖ, κατὰ τὸν ἡρωϊκὸν ἐκείνου ἀγῶνα, συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν Τούρκων, ὁ γέρον πατὴρ του ἐτάχθη νὰ περιστρέφῃ διὰ τῶν χερῶν του ἐλαιοτριβεῖον, ἀλλ' ἂν ἀδύνατος καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ ἐβρίβθη ἐντὸς τῶν πετρῶν τοῦ ἐλαιοτριβεῖου, ὅπου καὶ συνετρίβη. Ἐκδίχῃσιν πνέων κατὰ τῶν δολοφόνων τοῦ πατρὸς του ὁ Ν. Τριτάκης, καὶ ὑπὸ ἄκρου πατριωτισμοῦ ἐμπνεόμενος, νέος ἔτι τὴν ἡλικίαν, ἐγκαταλείπει τὸ ἐμπορικὸν αὐτοῦ ἐπάγγελμα καὶ ῥίπτεται εἰς τὰς μάχας. Ἐκεῖ κατὰ τινα ἔροδον ἐπὶ τοῦ φρουρίου τῆς Γραμβούσης, ὁ Τριτάκης ἐπληρώθη κατὰ τὴν κεφαλὴν. Καταπνιγείσης δὲ τότε τῆς ἐν Κρήτῃ ἐπαναστάσεως, ὁ Ν. Τριτάκης ἀπῆλθεν εἰς Ἀθήνας, ὅπου ἔπειτα ἐξηκολούθησε μαχόμενος τὸν καλὸν ὑπὲρ πατρίδος ἀγῶνα, μετασχὼν τῶν σπουδαιότερων μαχῶν, τῆς ἐκστρατείας τῆς Κερκύρας, Χίου, καὶ τούτων ἄλλων. Μετέσχε ἐν συνόλῳ ὁ Ν. Τριτάκης 42 μαχῶν, ἐξ ἐκστρατειῶν, ὀκτὼ ἐφόδων, καὶ τριῶν πολιορκιῶν, καὶ ἀνήκει εἰς τὴν εὐάριθμον ἐκείνην τοῦ Φαβιέρου χωρεῖαν, ἣτις ἐτάχθη νὰ τροφοδοτήσῃ καὶ εἰσαγάγῃ πολεμοφόδια εἰς τὴν πολιορκουμένην Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν. Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων, ὁ Ν. Τριτάκης, ἐξηκολούθησεν ὑπηρετῶν τὴν Πατρίδα στρατιωτικῶς, προαχθεὶς μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ συναγματοῦρχου, καὶ τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν παρρησίων τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, τῶν ἀληθῶν τούτων ἀμοιβῶν πρὸς τὸν πατριωτισμὸν καὶ τὰς μακρὰς ὑπηρεσίας τοῦ μεγάλου τούτου λειψίνου τῆς ἐνδόξου τοῦ 1821 καὶ ἱερᾶς ἐποχῆς. Ἐπὶ δεκαπενταετίαν ὑπῆρξεν ὡς Πρόεδρος τοῦ Οἴκου. Συμβουλίου, διατελέσας κατὰ τὴν μεταπολίτευσιν τοῦ 1862 καὶ φρουραρχὸς Μεσολογγίου. Μετὰ τὴν Μεσοβασιλείαν ὁ Ν. Τριτάκης, καὶ κατὰ τὰς δυσχερεῖς ἐκεῖνας περιστάσεις, διορίσθη φρουραρχὸς τῆς πρωτεύουσας, πολλὰ δὲ τῆς συνέσεως αὐτοῦ καὶ τῆς νοημοσύνης προλαβὼν ἀποπνημάτα. Εἶτα μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Βασιλέως, ὠνομάσθη στρατιωτικὸς διοικητὴς τῶν κατὰ τὴν ἀνατολικὴν Ἑλλάδα στρατευμάτων, βραδύτερον φρουραρχὸς Χαλκίδος, ἔνθα διατέλεσε μέχρι τοῦ 1866, ὅτε ἀπεσύρθη εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον.

Ἀπεβίωσεν ἐν Πάτραις ὅπου καὶ διέμενεν, ὃν τελευταῖον καὶ πρόεδρος τοῦ αὐτοῦ Συλλόγου τῶν Κρητῶν, τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1881, κη-
δευθεὶς πρεπόντως.

Δ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ. Ὁ βίος τοῦ Δ. Βασιλείου δὲν ἔχει νὰ προτάξῃ ἡμῖν οὔτε μεμδράνα; γενεαλογικὰς, οὐδὲ τίτλους κοινωνικῆς ἰσχύος, οὐδὲ πεπραγμένα δόξης ἢ ἐκείνων ἃς μηχανουργεῖ ἡ ἀμάθεια, καὶ τὰς ὁποίας συνήθως διανέμουσιν ὡς λάφυρα πρὸς ἀλλήλους οἱ ἐν τῇ Κοινωνίᾳ ἐπιτήδαιοι. Τοῦναντίον ὁ βίος αὐτοῦ συνοψίζεται ἀκριβῶς ἐντὸς τῶν ὄρων «τῆς ἐργασίας, τῆς τιμῆς, καὶ τοῦ καθή-
κοντος», ἐν τῇ βαθίᾳ τῶν ὁποίων συνκισθῆτε ἤντλει ἀδιακόπως ὁ εὐγενὴς ἐκεί-
νος πολίτης, τὸ σθένος καὶ πᾶσαν ἐλπίδα. — Ἐν τῇ ὥραίᾳ αὐτοῦ ψυχῇ εὗρισκε
θεῖαι ἀεὶποτε πᾶσα ὑψηλὴ καὶ προοδευτικὴ ἰδέα, πᾶσα καινοτομία ἐπὶ τοῦ ὄρ-
θοῦ λόγου σῆριζομένη, πᾶσα σκέψις ἐν γένει προσιθεμένη τῇ ἐπίλυσιν κοινωνι-
κῶν ζητημάτων. Ἦτον ὄντως πηγὴ ἀστείρευτος τῶν παρθενικωτέρων αἰσθημά-
των, φέρων πάντοτε ὑπὸ τὰ στήθη του ὡς σῶς ἀκοίμητον, τὸ αἶσθημα τῆς
δικαιοσύνης καὶ ἀρετῆς. Ἐπὲρ τῶν ἑνδεῶν γενναίαν πάντοτε καὶ ἄφθονον παρ-
εἶχε τὴν ἑαυτοῦ συνδρομὴν, συντελέσας καὶ ὑπὲρ τῆς ἐμψυχώσεως οὐ μικρὸν
τῶν πτωχῶν καὶ ἀποδελτῶν παιδῶν τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων, τοῦ Φ. Σ.
«Παρνασσῶ». Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τὸν Αὐγούστου τοῦ 1881.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Σ. ΚΥΔΩΝΑΚΗΣ. Ἐκ τῶν πολυτίμων λειψάνων τοῦ ἱεροῦ
ἀγῶνος εἶδε τὸ φῶς ἐν τῇ ἐρατεινῇ μὲν, ἀλλὰ καὶ πάλαι καὶ νῦν πολυπαθεῖ
νῆσῳ Χίῳ. Ἢ κατὰ τῆς Χίου ἐπιδρομῆ τοῦ 1822 ὑπὸ τὸν ἀδυσώπητον Καρᾶ
Ἀλφὴν, ὃν ὁ πυρὸς τοῦ Κανάρη δικαίως ἐτιμώρησεν, ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ δια-
κόψῃ τὰ σπουδὰς του. Ἐν νεαρᾷ δὲ ἡλικίᾳ εἶδε σφαγέντα πρὸ τῶν ὀμμάτων
τοῦ τὸν πατέρα του, ἕνα τῶν ἐγκριτοτέρων τῆς νήσου κατοίκων, καὶ τὰς ἰ-
δελφὰς του αἰχμαλωτιζομένας, μόνος δὲ αὐτὸς ἐσώθη μετὰ τῆς μητρὸς του,
διαφυγών. Ὡς φυγὰς δὲ ἀποδιδάξεται εἰς Τεργέστην ὅπου θερμῶς ἐγένετο δε-
κτὸς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Κωσταντίνου Κυδωνάκη, ἐξαδέλφου αὐτοῦ, παρ' οὗ καὶ
μεγάλως ἐπροστατεύθη, ἵνα ἀκολούθως ἐπιδοθῇ εἰς τὸ ἐμπόριον. Ἐν τῇ ἐποχῇ
ταύτῃ συνεπικουροῦντος τοῦ Θεοῦ Παπᾶ Κυδωνάκη, ἐξηγοράσθη ἡ ἑτέρα τῶν
ἀδελφῶν, τῆς ἄλλης θανούσης ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ. Ἐν Σύρῳ ἐπανελευθῶν κατε-
τάχθη ὑπὸ τὸν Γαλάτην Φαβιέρου, ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως
τῆς Χίου καὶ τῆς ἐκδικήσεως τῶν θυμάτων τοῦ 1822. Ἀλλὰ ταύτης τῆς ἐπι-
χειρήσεως ἀποτυχούσης μετέδωκε διαταγὴ τῆς Κυβερνήσεως εἰς Ἀμπελάκιον τῆς
Σαλαμίνος, ἀγῶν ἱκανοῦς ἐκ τῶν συμμαχητῶν του. Ἐκτοτε ἄρχεται τὸ στρα-
τιωτικὸν στάδιον τοῦ Κυδωνάκη, ἐν πλείσταις μάχαις καὶ συμμαχίαις διακρι-
θέντος. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀγωνισμάτων τῆς Καπανδρόντης, τοῦ Ἁγίου Σερρα-
φεῖμ, τοῦ ὀσίου Λουκά, καὶ τῶν τροπικῶν τῆς Φουτάνας καὶ τοῦ Ἀνηρωρί-
του, ἐν οἷς ὁ Νικολάος Σ. Κυδωνάκης, λαμπρῶς ἠγωνίαστο, ἰδίας
μνείας τυγχάνει ἄξιον τὸ τελευταῖον αὐτοῦ ἔργον, ἡ σειρά τῶν ἑκτουῦ ἀ-
γῶνων ὑπὸ τὸν στρατάρχην Δημήτριον Ὑψηλάντην, ὅπῃ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ὀ-
πίου ἀγωνιζόμενος διετέλει, κατ' ἀρχαίαν μὲν ὡς προϊστάμενος τοῦ ἐκ 350 ἀν-

δρών συγκειμένου Ἴονικοῦ σώματος, εἶτα δὲ ὡς ἐκατόνταρχος καὶ γραμματεὺς τοῦ αὐτοῦ σώματος ὑπὸ τὸν γενναῖον ὄπλαρχηγὸν Γεώρ. Σκουρτανιώτην. Μετέσχεν ἀπασῶν τῶν περὶ τὰς Θήβας ἀψιμαχιῶν, καὶ τῆς ἀξιωμαθμονεύτου μάχης τῆς τελεσθείσης ἐν Πέτρᾳ τῆς Βοιωτίας τῇ 12 76ρίου τοῦ 1829. Τοῦ περιδόξου τούτου ἔργου λαμπρῶς συνέπραξεν ὁ ἀειμνήστος Κυθωνάκης, ὡς μαρτυρῶσιν ἐπίσημα ἔγγραφα τῶν στρατηγῶν Κριεζιώτου, Χ. Πέτρου κ. λ., καὶ ἐπίσημα εὐχαριστήρια τοῦ ἰδίου αὐτοῦ στρατάρχου. Μετὰ τοῦ βαθμοῦ δὲ τοῦ ταγματάρχου, ὃν ἦ τότε Κυβέρνησις τῷ ἀπένευμε, ἀλλ' ἄλλη κατόπιν ἕνεκα κομματικῶν ἠλάττωσε, τὰ στήθη τοῦ ἀνδρὸς ἐστόλισαν δύο φωτεινότερα ἀριστεία, οἱ μόνοι ἀνεξίτηλοι καὶ πρόποντες βαθμοὶ, αἱ δύο πληγαὶ αἱ ἔλαβεν ὑπὸ τὸν Φαδῆρον ἐν Χίῳ καὶ ὑπὸ τὸν Ὑψηλάντην ἐν Πέτρᾳ.

Ὁ Ν. Κυθωνάκης καὶ ὡς ὑπάλληλος ὑπηρετήσας ἀπὸ τοῦ 1835—1848, σταθερῶς, εὐδρκως, καὶ μεγαλοφρόνως ἐπετέλεσε τὸ ἑαυτοῦ καθήκον. Ἀπαλλαγεὶς δὲ τῶν δημοσίων παρεσκεύασε τὰ ἑαυτοῦ τέκνα εἰς τὴν ἐμπορίαν, ποιούμενος χρητὴν καλλίστην τῶν ἑαυτοῦ πόρων εἰς μόρφωσιν τῆς οἰκογενείας του. Ἐν ἡλικίᾳ προοδευκείᾳ ἐτελεύτησεν ἐν Πειραιεὶ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1881.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΝΑΝΟΣ. Ὁρμώμενος ἐκ τῶν πρώτων τάξεων τοῦ σώματος τῆς χωροφυλακῆς, εἰς τὸ στάδιον τοῦ ὁποῦ ἰεώτατος ἐπεδόθη, διήλθεν ἀλληλοδιαδόχως τὰς ἀνωτέρας βαθμίδας, ἐκάστην τῶν ὁποίων ἐξηγόρασε διὰ μακρᾶς ὑπηρεσίας, ὑπόδειγμα τῆς ἀπταιστοῦ ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς πρὸς τοὺς νόμους εὐλαθείας γιγνόμενος· οὕτω δὲ δημιουργήσας αὐτὸς ἑαυτὸν, διὰ τῆς εὐφυΐας καὶ τῆς σπανίας κατὰ τὴν ὑπηρεσίαν ἐτοιμότητος, εἰς τὸν ἐσώτερον τῆς ὁποίας μηχανισμόν μετὰ σπουδῆς ἐνέκυπτε, κατέστη τὸ προσφιλέστερον τοῦ σώματος τούτου ἐγκαλλώπισμα, ἐφ' ᾧ καὶ οἱ συνάδελφοι καὶ ἡ ὑπηρεσία ἐσεμνύοντο. Οὕτω δὲ ὡς μισθάρχου· Ἀργολίδος συνετέλεσε τὰ μάλιστα εἰς τὴν ἐξόντωσιν τῆς ληστείας, καθ' ἧς ἐιργάσθη μετ' ἀκραίφνου ζήλου καὶ ἐκτάκτου νοημοσύνης.

Ἀπεδίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸν Μάιον τοῦ 1881.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Γ. ΚΟΡΠΑΣ. Ἐγεννήθη τὸ 1810 ἐξ εὐπατριῶν γονέων ἐν τῇ εὐάνθρωπῃ τῆς Ἀρκαδίας Τριπόλει. Ὅτε δὲ τὸ πρῶτον τῆς ἐλληνικῆς ἐθνεγερσίας πυροδόλον ἐκρότησε παρὰ τὸν Προῦθον τῆς Μολδαβίας καὶ εἰς τὴν γλυκεῖαν ἡχῶν αὐτοῦ ἀντεπεκρίθη ἐκ τῶν ὑψικαρήνων βράχων τῆς Ἀγ. Λαύρας ὁ ἦχος ἐτέρου τοιοῦτου ἢ δὲ φωνῆ τῆς πατρίδος· ἐκίλει τὰ ἑαυτοῦ τέκνα, ὅπως προσφέρωσιν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ αὐτῆς τὸ αἷμα αὐτῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, ὁ Δημ. Κόρπας ἕνδεκαετής τότε ἂν ἔδραμεν εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀκολουθῶν τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ἢ ἐπανάστασις μετ' ὀλίγον ἐξεστῆθη καθ' ἅπασαν τὴν Πελοπόννησον, ἢ δὲ πολιορκία τῆς Τριπόλεως εὔρεν τὸν Δ. Κόρπα ν μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐξωθεν τῶν τειχῶν, διανέμοντα τοῖς γενναίοις πολιορκηταῖς τὴν τροφήν καὶ τὰ ἐφόδια. Ἐν μῆ τῶν ἐφόδων κατ' αὐτῆς ἔσχε τὴν ἀτυχίαν νὰ δεχθῆ εἰς τὰς

ἀγκάλας αὐτοῦ ὑπὸ ἐχθρικής σφαίρας νεκρὸν τὸν πατέρα του, παρὰ τὰς πόλας τῆς πατρίδος αὐτοῦ. Ἐναπομείνας ὄρφανός ὁ Δ' ημ. Κόρπας, ἠκολούθησε μέχρι τέλους τὸν ἀγῶνα. Κληθέντος εἶτα τοῦ ἐξόχου Ἑλληνοῦ Ἰωάννου Καποδιστρίου κυβερνήτου, μεταξύ τῶν ὑπὸ τοῦ φιλοπάτριδος ἐκείνου ἀνδρός, πρὸς δημοτουρίαν εὐμαροῦς καταστάσεως ἐπιτελεσθέντων ἔθνοφυλῶν ἔργων, ὑπῆρξε καὶ τὸ καθίδρυμα τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων, ἐν ᾗ κατετάχθησαν οἱ τῶν ἀγωνιστῶν Ἑλλήνων καὶ εὐπατριδῶν παῖδες, πρὸς διαμόρφωσιν αὐτῶν. Ἐν τῇ Σχολῇ ταῦτη ὡς υἱὸς εὐπαιρίδου καὶ ἀγωνιστοῦ πεσόντος ὑπὲρ τῆς πατρίδος, κατετάχθη ὁ νεαρός Δ' ημ. Κόρπας, ὡς μαθητῆς τὸ 1829. Ἀποπερατώσας δὲ ἀρίστως τὰς ἐν τῇ στρατιωτικῇ Σχολῇ σπουδὰς αὐτοῦ, κατετάχθη εἰς τὸ σῶμα τοῦ Μηχανικοῦ μετὰ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ τῷ 1832, τῷ δὲ 1834 προήχθη εἰς τὸν τοῦ ὑπολοχαγοῦ βαθμὸν.

Ἡ εἰκοστὴ πέμπτη Μαρτίου 1842 εὔρε τὸν Δημ. Κόρπαν ἐν τῇ ἐν Ναυπλίῳ φρουρᾷ, μεταξὺ τῶν πρώτων ἀνδρῶν τῆς ἐλευθερίας, τῶν ἐργαζομένων διὰ τὴν ἀπόκτησιν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν, ὑπὲρ ὧν, συνηργάσθη μετὰ θερμῆς ἀγνότητος καὶ αὐταπαρνήσεως Ἕλληνος πατριώτου καὶ στρατιώτου. Γνωστὸς ὁ Δ. Κόρπας διὰ τὰς φιλελευθέρους ἀρχάς, ὅφ' ὧν ἐνεπνέοντο τότε οἱ ἀρίστοι τῆς Ἑλλάδος, συμπεριελήφθη καὶ αὐτὸς ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν γενναίων τῆς ἐλευθερίας ἀντιπάλων καὶ ὑπέστη ὑπὸ τῆς ξενοκρατίας τὴν τύχην τῶν διωγμῶν. Ὅτε δὲ μετὰ ταῦτα αἱ δίκαιαι τοῦ ἔθνους ἀπαιτήσεις περὶ φιλελευθέρων θεσμῶν οὐ μόνον δὲν εἰσηκούσθησαν, ἀλλὰ καὶ μετὰ περιφρονήσεως ἀπεκρούσθησαν κατέστη δὲ πλέον ἀδύνατος ἢ δι' ἡπίων μέσων ἀπόκτησις αὐτῶν, καὶ τὸ ἔθνος σὺμπαν ὠρκίσθη τὴν διὰ τοῦ ἐκθιασμοῦ χειραφέτησιν καὶ αὐτοδιοίκησιν αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ τότε πολῖται καὶ στρατιωτικοὶ συνεκλήθησαν ὅπως συνεργασθῶσιν εἰς τοῦτο ἄνευ διακρίσεως βαθμοῦ καὶ τάξεως τότε καὶ ὁ Δ. Κόρπας ὑπολοχαγὸς διατελῶν καὶ τὸ πρὸς τὴν βαρέως πιεζομένην πατρίδα ἐκτελῶν καθήκον ὑπῆρξεν εἰς τῶν πρώτων συνεργατῶν τῆς εὐδοώσεως τοῦ εὐγενοῦς τούτου σκοποῦ.

Ὁὕτω δὲ βαθμηδὸν προήχθη τῷ 1844 εἰς λοχαγόν. Τὸ δὲ 1856 ἀναδιοργανωθέντος τοῦ μηχανικοῦ προήχθη εἰς τὸν τοῦ ταγματάρχου βαθμὸν, τὸ 1868 εἰς τὸν τοῦ Ἀντισυνταγματάρχου. Τὸ 1871 ἐτιμήθη διὰ τοῦ χρυσοῦ παρασήμου τοῦ Σωτήρος καὶ τέλος τὸ 1879 εἰς τὸν τοῦ Συνταγματάρχου, καὶ ὀριστικοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ μηχανικοῦ σώματος, ἐν ᾧ ἐτελεύτησεν ἐν Ἀθήναις, τῷ 1881.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΑΡΑΘΕΑΣ. Ὁ Α. Μαραθέας ὑπῆρξεν ὁ γενάρχης τῆς ἐκτεταμένης καὶ διακεκριμένης ἐν Ῥωμουνίᾳ οἰκογενείας τοῦ Μαραθέα. Ὁ ἀνὴρ δὲ οὗτος, τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐθρήνησε προσφιλῆς ὄμιλος πολλῶν ἀγαπητῶν συγγενῶν ἔζησε εὐτυχῆς, διότι πάντοτε διείπετο ὑπὸ πνεύματος ἐπιχειρηματικοῦ δυνάμει τοῦ ὁποίου καὶ οἶκοι καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐκέρδιζε τὸν ἄρτον τῆς ἡμέρας τὸν χρήσιμον αὐτῷ τε καὶ τοῖς πέριξ αὐτοῦ πεινώσι καὶ γυμνητέουσιν. Ἄσκος ἐπομένως καὶ ἐντιμὸς ἐργασία, ἐργασία καὶ ἔλεος χριστιανικόν, ἰδοὺ ὁ διπλοῦς τύπος τῆς Χριστιανικῆς εὐδαιμονίας, ἧτις ἐστόλισε τὸν μακρὸν βίον τοῦ ἀοιδήμου Α. Μαραθέα.

Μὴ φέρων ἐν ἑαυτῷ ὁ Α. Μαραθέας μεγάλην παιδείαν, ἐξελέξατο τὴν ἀγα-

θην πρὸς ἀνατροφήν ὁδὸν, τὴν χριστιανικὴν ἠθικὴν, καὶ παρούσασαν ἡμῖν τέκνα τέσσαρα, ἀγαπητὰ τοῖς πᾶσι καὶ προσφιλῆ τῇ πατρίδι. Τὸ ἐξῆς σύντομον γενεὸν σκιαγραφεῖ ἱκανῶς τὰ ἠθικὰ προσόντα τῶν υἱῶν, οὓς ἀνέθρεψεν ὁ εὐδαίμων γέρον. «Τέκνα μου, ἔγραψεν ἄλλοτε, ἡ πατρίς Πλάτανος, δὲν ἔχει Ναὸν, καὶ πολλαὶ ὄρφαναὶ κόραι στεροῦνται καὶ αὐτὰ τὰ θάκη προικὸς», καὶ οἱ ἐνάρετοι υἱοὶ, καὶ ναὸν διὰ πολυταλάντου θυσίας περικαλλῆ ἤγειραν εἰς τὴν φύσασαν αὐτοῦς πολίχνην, καὶ κατ' ἔτος ἀνὰ μίαν πενομένην κόρην ὑπάνδρευον διὰ κλήρου».

«Ἡ ἡρώς Κρήτη μάχεται μετὰ καρτερίας κατὰ τοῦ ὤμου καὶ ἀπανθρώπου αὐτῆς τυράννου, κολυμβᾷ εἰς τὸ ἀγνὸν αἰμᾶ τῆς, υἱοὶ μου, ἔγραψεν ὁ σεβάσιμος γέρον κατὰ τὸ 1867, σπεύσατε εἰς βοήθειαν αὐτῆς, καὶ ὁ Νικόλαος Μαραθάς πρωτότοκος αὐτοῦ υἱός. (ἄρτι ἐν Ἀθήναις ἔγκατασταθεὶς, διαπρεπῆς τῶν γραμμάτων προστάτης, καὶ φιλογενῆς ἀνὴρ), εὐθύς ἀμείψως, ἔσπευσεν καὶ διὰ γενναίας εἰσφορᾶς, ἐτροφοδοτεῖ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἀτυχοῦς πολέμου τοῦ ἡρώας ἐκείνου».

Πολλῶν τέλος δραχμῶν δωρεὰν βιβλίων σταλέντων εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς, καὶ ἀγωνοθέτημα πρὸς σύνταξιν βιβλίου ἀναφερομένου εἰς τὴν φυσικὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνατροφήν τῶν Ἑλληνοπαίδων. Οὕτως εἶχε διαπλασθῆ καὶ μορφωθῆ ὁ ὦρατος ἐκεῖνος καὶ γενναῖος χαρακτήρ τοῦ Α. Μαρᾶ ὁ εἶς, ὅστις ἀπέθανε ὄντως εὐδαίμων διότι ἠδυνήθη τὰς χριστιανικὰς αὐτοῦ καὶ πατριωτικὰς ἀρετὰς, νὰ ἐμφυσῆσῃ εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ ἀξίου αὐτοῦ υἱοῦ Νικολάου, ὁ πολυτίμος ἐκεῖνος γέρον, ὁ διεθλὼν τὸν εἶον εὐεργετῶν, καὶ μεταδόσας πᾶν σπέρμα εὐεργεσίας εἰς τὰ χρηστὰ καὶ εὐγενῆ αὐτοῦ τέκνα. Ἐνηλικία προεδηκυῖα, ἐτελεύτησεν ἐν Πάτραις ὅπου καὶ μεγαλοπρεπέστατα ἐτάφη τὴν 31 Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1881.

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ. Ἐγεννήθη ἐν Καρύστῳ κατὰ τὸ ἔτος 1809· τὰ πρῶτα γράμματα ἐδιδάχθη ἐν Χαλκίδι ὅπου ἐκρατεῖτο αἰχμάλωτος μετὰ τῆς Χήρας μητρὸς αὐτοῦ καὶ δύο ἀδελφῶν ὑπὸ τοῦ Ὁμέρ Πασᾶ τῆς Εὐβοίας. Μετὰ τὴν ἀνίδρυσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου ἐπανήλθεν ἐν Καρύστῳ ὅπουθεν μετέβη εἰς Ἀθήνας μαθητεύσας παρὰ τῷ ἀειμνήστῳ διδασκάλῳ Γενναδίῳ. Ἐπανελθὼν ἐν Καρύστῳ ἤρξατο τοῦ πολιτικοῦ αὐτοῦ σταδίου ἐκλεχθεὶς σύμβουλος καὶ δήμαρχος· κατὰ τὸ 1847 ἐξελέγη βουλευτῆς, ὅτε χαρακτηρίσθαι ὡς ἀντιδυναστικός διὰ τὰς πολιτικὰς αὐτοῦ πεποιθήσεις, ἀπεκλείσθη. Κατὰ τὸ ἔτος 1854 προσεκλήθη ἐν τῇ δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ διορισθεὶς οἰκονομικός Ἐφορος Λακεδαιμόνος· διεμένειν δὲ μέχρι τῆς Ὀκτωβριανῆς μεταβολῆς ὅτε ἀπελύθη κατὰ τὸ 1862 ἢ ἐπαρχία αὐτοῦ ἀπέστειλε πληρεξούσιόν τῆς ἐν τῇ Βεῖ Ἐθνικῇ Συνελεύσει, ὅτε τὸ 1861 διωρίσθη καὶ ἐλεγκτῆς ἐν τῷ Ἐλεγκτικῷ Συνεδρίῳ, οἰκονομικός Ἐφορος, Τελώνης μέχρι τοῦ 1870, ὅποτε προσεκλήθη διορισθεὶς ἐν τῇ τότε πρώτῳ νομοθετηθείσῃ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου Λαυρίου. Τὸ 1873 ἢ διοικήσας τῆς Γενικῆς Τραπεζῆς, διώρισεν αὐτὸν Διευθυντὴν τοῦ τότε συστηθέντος ὑποκαταστήματος αὐτῆς ἐν Καρύστῳ· προσκληθεὶς καὶ πάλιν ἐν τῇ δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ τὸ 1874 διωρίσθη οἰκονομικός ἐπιθεωρητῆς διατελέσας μέχρι τοῦ 1877.

Ἀπαράβατος κἀνὼν τοῦ βίου τοῦ ἀειμνήστου Σταματίου Νικολαΐ-

δοῦ ὑπῆρξεν ἀείποτε ἡ καρτερικὴ καὶ γενναία τοῦ καθήκοντος ἐκπλήρωσις. κατὰ τὸ στάδιον αὐτοῦ ὡς πολιτευομένου καὶ ὡς δημοσίου λειτουργοῦ οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ κλονίσῃ τὸν κανόνα τοῦτον τοῦ βίου του οὔτε ὁ βασιλικὸς ὄγκος ἐπὶ Ὀθωνος· οὔτε κατὰ τὸν μετέπειτα χρόνον ἡ πανίσχυρος ἀλλὰ τοσοῦτον ὀλεθρία βουλευτικὴ εἰς τὰ τῆς διοικήσεως ἀνάμειξις· τούτων ἐνεκεν τὸ ὄνομά του κατέστη παροιμιώδες ἐπὶ εὐθύτητι καὶ ἀρετῇ. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ κατὰ τὸ 1848 καὶ 49, ἔντε τῇ Βουλῇ, καὶ τὸ 1863 ἐν τῇ ἔθνικῃ συνελεύσει ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πρώτων οἶτινες μεγάλως συνετέλεσαν εἰς τὴν κατάπαυσιν τῆς σφαγῆς καὶ τὴν ἀνίδρυσιν, τῆς τάξεως, παρασχῶν σπουδαίας ὑπηρεσίας. Ἀπεβίωσεν ἐν Καρύστω τὴν 14ην Ἰουλίου 1881.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ Δ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ. Ὁ Εὐστάθιος Ἡλιόπουλος, μετὰ διαρκῆ εἰκοσαεξαετῆ δημοσίον δικαστικὸν βίον ἀνήλθεν εἰς τὰ ἐδῶλια τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς μέλος τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου· ὁ χαρακτήρ δὲ τοῦ ἀνδρός καὶ τὸ ποιὸν τῆς ἐργασίας τοῦ θεμιστοπόλου τούτου ἐξέπληττον πάντα, τὴν δὲ ἀνωτάτην δικαστικὴν τήβεννον ἀπέκτεσε καὶ ἐνεδύθη ὁ Εὐστάθιος· Ἡλιόπουλος, οὐχὶ βασιζόμενος εἰς εὐνοίας, οὐδὲ εἰς τὰς διδακτορικὰς αὐτοῦ μεμβράνας, ἀλλ' εἰς τοὺς τίτλους τῆς ἀτομικῆς αὐτοῦ πολυχρονίου σπουδῆς, τῆς ἐργασίας καὶ τῆς αὐτομαθείας.

Ἀφοῦ ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ὑπογραμματέως τῶν Πρωτοδικῶν ἀνήλθεν ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ γραμματέως· Πρωτοδικῶν, τὸ τοῦ ἀντιεπισαγγελείας, τοῦ Πρωτοδικίου, τοῦ προέδρου Πρωτοδικῶν, τοῦ Ἐφέτου, τοῦ γενικοῦ γραμματέως τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης καὶ τὸ τοῦ Ἀρειοπαγίτου, τὴν 26 Μαΐου τοῦ ἔτους 1862 ἐκλήθη νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα αὐτοῦ καὶ ὡς Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης.

Ἡ ἀτομικὴ αὐτοῦ ἐργασία, ἡ φιλομάθεια, τὸ φίλεργον καὶ φιλόπονον, ἦσαν ἔκτακτον καὶ σπάνιον δι' αὐτὸν φαινόμενον. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τὴν 5ην Ἰουλίου 1881-

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΟΥΒΟΥΝΙΩΤΗΣ. Ὡς πάντων τῶν ἀνδρῶν τῆς τάξεως τοῦ Δουβουνιώτου, καὶ τούτου ὁ θίος συνδέεται ἀρρήκτως πρὸς τὰ μεγάλα γεγονότα, ἅτινα πρὸ ἑτῶν ἐξήκοντα ἤρξαντο συντελούμενα ἐν τῇ Ἑλλάδι. Καὶ οὗτος δὲ, ὡς οἱ πρωτεύσαντες ἐν τῇ μυθικῇ πάλῃ ἐκείνῃ, παρέστη, πλήρης ζωῆς, ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἡρωϊσμοῦ, κατὰ τὰς σημαντικωτέρας στιγμὰς αὐτῆς. Τὸ βάπτισμα δὲ τῆς νίκης ἔλαβεν ἐν τῇ περιωνύμῳ μάχῃ τῶν Βασιλικῶν, κατὰ τὴν 26 Αὐγούστου τοῦ 1821, καθ' ἣν ὁ πατήρ αὐτοῦ, ὁ περιώνυμος Ἰωάννης Δουβουνιώτης, ἀνεγνωρίσθη παρ' ὀθλων, ὡς ὁ ἀρχηγὸς καὶ οὐ τὸ σχέδιον παρ' ὀθλων ἐνεκρίθη καὶ ἦγαγεν εἰς τὴν νίκην. Ἡ μάχη ἐκείνη καὶ ἡ ἐπιστάσις αὐτῆν νίκη εὐλόγως ἀνομολογοῦνται, ὡς ἐκ τῶν γεγονότων, ἅτινα ἔσωσαν τὴν ἀνατέλλουσαν ἐπανάστασιν.

Ἐν τῇ μάχῃ δ' ἐκείνῃ, καθ' ἣν ὑπὸ τὸν νουνεχῆ καὶ στρατηγηματικώτατον πατέρα του, ὡς ἤρω; ἐπάλασε, καὶ πολλὰ ὑπὲρ τῆς νίκης συνετέλεσεν ὁ Γεώργιος Δουβουνιώτης, διεδέχθη ἐκείνον, ἐν τῇ ἀρχηγίᾳ τοῦ ἰδίου σώματος. Ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς δόξης, κατέκτησεν, ἐν ἀνευφημαίαις τῶν νικητῶν, τὸ ἀξίωμα τοῦ Στρατηγοῦ.

Ἐκτοτε ἦλθε μετὰ τοῦ Καραϊσκάκη συμπολεμῶν, εἴτε μετὰ τοῦ Ἰψηλάντου, εἴτε μετὰ τοῦ Πανουριᾶ, τοῦ Κριεζώτου, τοῦ Γκούρα, τοῦ Ρούκη, τοῦ Μαμούρη, τοῦ Κεμᾶ Τράκκα καὶ ἄλλων ἐπιφανῶν ὄπλαρχηγῶν τῆς πατρίδος, εἴτε μόνος, ὁ Δουβουνιώτης συνέδεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ μεθ' ὧν τῶν στρατιωτικῶν κατὰ τὴν Στερεάν κατορθωμάτων. Ἡ Λιθάδα τῆς Εὐβοίας, τὰ Βρυσάκια, ἡ Φοντάνα, ἡ Ἀμπλιάνη, ἡ Ἀράχωβα, ἡ Βελίτσα, τὸ Διστομον, ἡ Μονὴ τοῦ Λοιδωρικίου Κουτσερό, τὰ Τροϊζώνια, τὸ Στεβενίκον, ἡ Τοπόλια, οἱ Κολοβάτες, ἡ Δαμάστα, ὁ Ἀνηφορίτης, καὶ ἐπὶ τέλους ἡ Πέτρα, εἶδον τὸν νέον στρατηγὸν ἡρωϊκῶς καὶ σωφρόνως παλαίοντα καὶ ὑπὲρ τῶν ἑλληνικῶν ὄπλων βαρύνοντα τὴν πλάστιγγα τῆς νίκης. Ἰδῶ; ὁ θρίαμβος τῆς 12 Σεπτεμβρίου 1829 ὀφείλεται ἐν τοῖς πρωτίστοις καὶ εἰς τὸν Δουβουνιώτην.

Τύπος ἀληθοῦς ἤρωος, ἀπλοῦς τὸ ἦθος, ὡς ἡ ἐν τῇ προσώπῳ αὐτοῦ κεχαραγμένη ἀγαθότης καὶ εὐθύτης, ἐνέπνεε καὶ ἐκραταίωε τὴν πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην, ὁ Δουβουνιώτης, καὶ κατ' αὐτὰς τὰς ἐμφυλίους ῥήξεις, αἷτινες ἐπεσκίασαν τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀγῶνος καὶ ἐκ διαδοχῆς ἐξώθησαν κατ' ἀλλήλων τοὺς προμάχους τῆς Πατρίδος, ἀπέδειξε τὸν αὐτὸν χαρᾶ κτήρα τῆς εὐκρινείας καὶ τῆς γλυκύτητος, ἐκάστοτε δὲ ἐκρίθη, ὡς μία ἰγγύησι, ὑπὲρ τῆς τάξεως καὶ ὑπὲρ τῆς νομιμότητος. Τοιοῦτος δὲ ἀπεδείχθη, καὶ ἐν ταῖς Ἐθникаῖς Συνελεύσεσι, καὶ ἐν ταῖς Βουλαῖς, καὶ ἐν τῇ Γερουσίᾳ, εἰς ἃ συνέδρια ἐκάλεσεν ἐκ διαδοχῆς αὐτὸν ἢ πρὸς αὐτὸν ἀγάπη τῶν Συμπολιτῶν του, καὶ ἐδικαίωσαν αἱ ἐπιφανεῖς καὶ ἡρωϊκαὶ πρὸς τὴν Πατρίδα ὑπηρεσίαι του.

Ὁ Γηραιὸς Στρατηγὸς Γ. Δουβουνιώτης ἀπέδωκε ἐν Ἀθήναις τὴν 9 Δεκεμβρίου τοῦ 1880.

Δ. Γ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ. Ἐγεννήθη τὸ 1798 εἰς παλαιὰ Ψαρῶν. Περὶ τὸ 10ον ἔτος τῆς ἡλικίας του παρελήφθη ὑπὸ τοῦ Βαρβάκη εἰς Ὀδησσὸν καὶ ἐκεῖθεν ἐστάλη εἰς τὸ ἐκεῖ γυμνάσιον τῆς Χίου ὅπου ἀπεπεράτωσε τὰς σπουδὰς του. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν Πατρίδα του κατὰ τὸ 1821 ὑπὸ τὸν Νικόλαον Ἀποστόλην ἔλαβε μέρος εἰς τὴν εἰς Χίον ἐκστρατείαν, κατόπιν εἰς Ἐρσὸν ὑπὸ τὸν πλοίαρχον Γεώργιον Καλιῆρην Γραμματεῦς, εἶτα σηματοφόρος ὑπὸ τὸν Νικόλαον Καρακωνσταντῆν εἰς Σάμον ὅπου παρευρέθη εἰς τὴν μάχην τοῦ πυρποληθέντος τουρκικοῦ πλοίου φρεγάτης καὶ ἐκεῖ διέπρεψε. Τὸ 1822 ἐγένετο ὑποπλοίαρχος, καὶ ἔλαβε μέρος εἰς δύο τῆς Κασάνδρας ἐκστρατείας, καὶ κατόπιν εἰς Πάτρας.

Με τὸν αὐτὸν βαθμὸν τὸ 1823 παρευρέθη εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἀργολίδος καὶ τὸ 1824 ἐγένετο πυρπολητὴς τοῦ Κωνσταντίνου Κανάρη καὶ μετ' αὐτοῦ παρευρέθη εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Χίου, Σάμου, εἰς Γαλιὰ καὶ Ἀστροπαλιὰν. Τὸ 1825 εἰς Δαρδανέλιαν, Ἄνδρον, Σκόπελον καὶ Σκιάθον. Τὸ αὐτὸ δὲ ἔτος εἰς Σαντορίνην, Κίμωλον, καὶ εἰς Μεσολόγγιον. Τὸ 1826 εὐρέθη ὑπὸ τὸν Ἀντιναύαρχον Νικόλαον Ἀποστόλην εἰς Ἰκαρίαν, Χίον, Μιτυλήνην καὶ κατοπινὸν τὸ 1827 ἐγένετο γραμματεὺς εἰς τὴν πολιορκίαν Μεθοκορώνης. Κατόπιν δὲ διορίσθη ὑποπλοίαρχος εἰς τὸ ἐθνικὸν πολεμικὸν βρῆκον Ἀντίζηλος, ὅπου παρέμεινε μέχρι τοῦ 1831. Τὸ 1825 εἰς τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Μεσολογγίου εὐρέθη πυρπολητὴς εἰς τὸ πυρπολικὸν Θεοδώρου Βαΐκου, ὅπερ ἐπιπεσὸν κατὰ τριῶν ἐχθρικῶν πλοίων, δύο δικρούων καὶ ἑνὸς βρικίου ἀπέτυχε καὶ φονευθέντος τοῦ Πλοιάρχου τὸ πλήρωμα διεσώθη διὰ τῆς λέμβου μέσῳ ἐχθρικοῦ πυρὸς κυβερνωμένης ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Γ. Νικολάρα. Μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος ἐγένετο ὑποπλοίαρχος, εἰς τὸν βαθμὸν δὲ τοῦτον διετέλεσε μέχρι τοῦ 1846. Ἔττα ἐγένετο Πλωτάρχης, Λιμενάρχης Πατρῶν, καὶ τὸ 1856 μετὸν αὐτὸν βαθμὸν ἐτέθη εἰς ἀποστρατείαν. Ἐκτοτε ἔμενε ἰδιοτεύων πλέον μέχρι τῶν τελευταίων στιγμῶν του. Ἀπέβιασεν ἐν Ἀθήναις εἰς ἡλικίαν 83 ἐτῶν τὸ 1881.

ΔΟΥΚΑΣ ΠΑΛΛΗΣ. Ἐγεννήθη ἐν Χίῳ τῷ 1794 καὶ ἐπαιδεύθη ἐκ ταῖς ἐκεῖ ἀκμάζουσι τότε σχολαῖσι. Πιστὸν τέκνον τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν ἐκκλησίας, ἐν τῇ ἀληθείᾳ τῆς ὁποίας πάντοτε διέβλεπεν οὐ μόνον τὴν σωτηρίαν τῶν πιστῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς πατρίδος ζωὴν καὶ ἀντίληψιν, μεγάλως διδαχθεὶς οὐ μόνον τότε τὴν γραμματικὴν τῆς γλώσσης τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Πλωτάρχου, ἀλλὰ καὶ τὴν γραμματικὴν τῶν πόνων καὶ τῶν προσδοκιῶν τῆς πατρίδος, εἰς τὴν ὁποίαν οὐχὶ σμικρὰ ὑπῆρξε ἡ πρόβδος αὐτοῦ, καὶ κατὰ πάντα ταῦτα καλῶς κατηρτισμένος ἦγε τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὅτε ἐπεδόθη εἰς τὸ ἐμπόριον νεαρὸς οὕτω διηύθη τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐμπορικὸν οἶκον τοῦ πατρὸς του. Κατὰ τὸ 1821 ὅτε ἐξερράγη ἡ ἐπανάστασις, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐσφάζοντο ὡς ἄρνες οἱ Ἕλληνες, ὁ Λουκάς Παλλῆς μετέβη εἰς Ὀδησσὸν, ἐν ᾧ ἀσφαλῶς ἔβη ὅπου οἱ συμπολιταὶ αὐτοῦ ἦσαν. Ἐν Ὀδυσσῷ εὗρε στάδιον μέγα καὶ ἐπαγωγὸν εὐζωΐας καὶ πλουτισμοῦ, τὸ ἐμπορικόν ἀλλ' ἀποσχῶν τούτου ὁ Παλλῆς εὐθὺς τὸ ἐπιὸν ἔτος τοῦ 1822 ἔσπευσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ Χίος τότε ἡ ἰδιαιτέρα πατρίς τοῦ ἀνδρὸς ἦτο κατεστραμμένη, αἱματόφυρτος, καὶ οὐδεὶς ὁ ἀγνοῶν τὴν πολύκλαυστον τύχην τῆς νήσου ἐκείνης. Ἐγκατασταθεὶς εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Ἐρμούπολιν τῆς Σύρου, ἐνήργει ἐκεῖθεν ὑπὲρ τοῦ ὑφισταμένου ἀγῶνος, ἀσχολούμενος ἐν ταῦτῳ καὶ εἰς τὸ ἐμπόριον, ὅπως καὶ δι' αὐτοῦ ἀφέλιμος γίγνηται. Ὅτε δὲ ὁ Φεβέρδος ἐξεστράτευσε εἰς Χίον, ὁ Λ. Παλλῆς, συμμετέσχε τῆς ἀτυχοῦς στρατείας καὶ ἔπραξε τὸ καθῆκον αὐτοῦ οὐδενὸς δεύτερος. Τῷ 1876 μετώκησεν ἐκ Σύρου εἰς Πειραιᾶ, ἐνθα οὐχὶ ἐπὶ μικρὸν ἠργάσθη ὑπὲρ τῆς ἰδρύσεως κέντρον ζωῆς καὶ εὐδαιμονίας καὶ δυνάμεως ἐθνικῆς ἀπαρμιλλοῦ καὶ ἐπιζήλου. Ὑπῆρξε δὲ εἰς ἐκ τῶν πρώτων ἰδρυτῶν τοῦ Πειραιῶς καὶ εἰς τῶν πρωτανεῶν.

των μοχλῶν εἰς τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω κίνησιν τῆς πόλεως. Εἰς ἐκ τῶν πρώτων Δημάρχων τοῦ Πειραιῶς, διὰ τῆς διοικήσεως τῶν πραγμάτων ἔδωκε ζῶν καὶ πνεῦμα εἰς τὰς νεκρὰς τοῦ νόμου διατάξεις, χαράξας τὴν ὁδὸν τῆς τιμιότητος καὶ τῆς νοημοσύνης περὶ τὴν διαχείρησιν τῆς δημοτικῆς περιουσίας. Ἠγωνίσθη ὑπὲρ τῆς κραταιώσεως, τῆς εὐεξίας, τῆς ὀλικῆς καὶ ἠθικῆς προόδου αὐτῆς καὶ ὡς πολίτης, καὶ ὡς ἔμπορος, καὶ ὡς δημοτικὸς Σύμβουλος, ἀπὸ τοῦ 1836 δι-
αρκῶς ἐκλεγόμενος, καὶ ὡς πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου καὶ ἐπὶ ὅλην δωδεκαε-
τίαν δήμαρχος, ἀπὸ τοῦ 1855 ἄχρις τοῦ 1866.

Ὡς δημοτικὸς ἄρχων ἐπροστάτευσεν τὰ γράμματα, ἴδρυσεν νέα σχολεῖα καὶ προήγαγε τὴν παιδείαν. Αὐτὸς προσέτι διεργύμισε ἐπὶ τὸ βέλτιον τὰ τῆς δη-
μοτικῆς διοικήσεως, ἤγειρε δημοτικὰ καταστήματα, καὶ ἐπὶ πᾶσι ἔθετο τὰς
βάσεις εὐρυτέρας εἰς τὸ μέλλον ἀναπτύξεως. Ἐτελεύτησεν ἐν Πειραιεὶ ὁδοῦ
κοντούτης τὴν 17ην Δεκεμβρίου τοῦ 1879.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α'.

	Σελ.
Περὶ τῆς Συμφορωτέρας εἰς τὴν διάνοιαν διαίτης ὑπὸ Ε. Ροῦδου	25—33
Ἡ παρὰ τὸ Παλέρμον Μονὴ τῶν Καπουκινῶν ὑπὸ Ἐλίζας Σ.	
Σούτσου	34—38
Τὸ Ἀπόρρητον τοῦ Ἰνδερῶν ὑπὸ Ἐρνέστου Σιούμαν	39—48
Βέρδης (μετὰ εἰκόνο;)	49—51
Τὸ Ξηρὸν Καρυόφυλλον (Διήγημα) ὑπὸ Χαραλ. Ἀννίνου .	52—106
Μαρία Ἀντωνέττα εἰς τὸ δικαστήριον ὑπὸ Α*	107
Ὁ Νεοσύλλεκτος (ἐκ τῶν τοῦ De Amieis) ὑπὸ Α. Φραβα- σίλη	107—122
Ἀλληγορίαι καὶ Σύμβολα ἐν τῇ τέχνῃ, ὑπὸ Κ. Γ. Ξίνου .	123—149
Ἰούλιος Βέρνης, (μετὰ εἰκόνο;)	150—151
Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῶν Ἀράβων, τὸ Ἀλκαζάρ τῆς Σεβίλλης .	152
Ἡ νῆξ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, ὑπὸ Τίμωνος	153—163
* * * ὑπὸ τῆς Κ* Blanche Marguise de Saffray	164—167
Ὁ Δάντης συναντῶν τὴν Ματθίλδην, (μετὰ εἰκόνο;)	168
Μετανάστευσις τῶν Πτηνῶν, ἐκ τῶν τοῦ (Chateaubriand), ὑπὸ τῆς Δεσποινίδος Ἀδριανῆς Ἰ. Μαζαράκη	169—175
Ἡ Ἐκδόκησις, (ἐκ Μαυροδουλοῦ), ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Ἀ. Λεο- νάρδου	176—193

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΧΑΤΖΙΖΗΣ Ἐγεννήθη τὴν 14 Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1805. Εὐθὺς ὡς ἐξεργάγη ἢ ἐπανάστασις ὁ Χατζίζης ὡς στρατιώτης ὑπηρετεῖ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ 1821 μέχρι τοῦ 1828 συμμετέχων τῆς ἠρωϊκῆς πολιορκίας τοῦ Μεσολογγίου καὶ τῶν κατὰ τὴν Εὐβοίαν, Σχιάθον καὶ Ἄταλάντην συναρθεῖσάν μυχῶν. Τῷ 1829 ἀποστέλλεται εἰς Σάμον καὶ ὑπὸ τὸν Κωλέττην ὑπηρετεῖ ὡς ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τῆς ἐθνοφυλακῆς τῆς νήσου, ὡς μέλος καὶ ἔφορος. Ἐν αὐτῇ τῇ ἐποχῇ ἢ τῶν Βουρλιωτῶν Δημογεροντία ἀπονέμει αὐτῷ τὸν τίτλον τοῦ πολίτου αὐτῆς. Τῷ 1832 ἐξελέγη πληρεξούσιος ἐν τῇ ἐθνικῇ συνελύτῃ. Βραδύτερον Διοικητὴς τῆς Εὐρυτανίας καὶ τῆς Ναυπάκτου, μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ βασιλέως Ὁθωνος.

Μετὰ τὴν πολιτικὴν μεταβολὴν τοῦ 1843 ἀποστέλλεται ἀντιπρόσωπος εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις τὸ πρῶτον συγκληθεῖσαν ἐθνικὴν συνέλευσιν. Ἐν ἔτει 1844 ἐξελέγη βουλευτὴς δις, εἴτα καὶ πρόεδρος τῆς βουλῆς. Κατὰ τὸ 1847 νομάρχης προσεγγικῶν σπουδαίας ὑπηρεσίας. Μετ' οὗ πολὺ προήχθη εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Γερουσιαστοῦ καὶ τοιοῦτος διετέλεσε μέχρι τῆς καταλήσεως τοῦ σώματος τούτου. Ὑπουργὸς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου Κολοκοτρώνη.

Μετὰ δὲ τὴν πολιτικὴν μεταβολὴν τοῦ 1862 ὁ Δημήτριος Χατζίζης ὡς ὑπουργὸς τὸν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην περιοδεύοντα ἀκολουθῶν, τὸν ἀείμνηστον Ὁθωνα, συνοδεύει αὐτὸν καὶ εἰς τὸν τόπον τῆς ἐξορίας του. Ἐν τῇ πατρίδι δὲ τοῦ ἐξορίστου βασιλέως αὐτῇ τυγχάνει βαθείας ἐκτιμήσεως τιμηθεὶς ὑπὸ τε τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας καὶ τοῦ Μεγάλου Δουκὸς τοῦ Ὀλδεδμβούργου διὰ τοῦ μεγαλοσταύρου τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ καὶ τοῦ μεγαλοσταύρου τοῦ φριδερίκου Πέτρου. Εἴτα καὶ αὐθις ἐξελέγη βουλευτὴς Φθιώτιδος, ἀναδειχθεὶς καὶ πρόεδρος τῆς βουλῆς.

Ἐπὶ τῆς διαδόχου βασιλείας ἔτυχε πολλῶν δειγμάτων ἀγάπης τιμηθεὶς καὶ διὰ τοῦ ἀνωτέρου παρασήμου. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1877.

ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ ΠΑΪΚΟΣ. Ἐγεννήθη ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐν ἔτει 1799, ἔπου ἐπὶ μικρὸν ἐδιδάχθη ἐκεῖ, μεταβὰς εἴτα εἰς Ἰταλίαν με ἐνθουσιασμὸν φιλομαθείας. Ἐμπλεως αἰσθημάτων ἐσπούδασεν ἐν τῷ περιωνύμῳ Πανεπιστημίῳ τῆς Πίσσης τὴν νομικὴν ἐπιστήμην. Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ ἐγέρσεως τῆς Ἑλλάδος ἐσπευσε ταύτη ὑπακοῶν ὁ Ἀνδρόνικος ἐνταῦθα, ἔπως μετάσχῃ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος. Ὁ Ὑψηλάντης προσέλαβεν αὐτὸν ὡς γραμματεῖα τὸ 1822, καὶ ἔμεινε ὁ Παΐκος ἐν τῇ ἐστρατοπεδευμένῃ Ἑλλάδι ἄχρι τοῦ 1825. Ἀφροῦ δ' ἔλαβε τὸν μεγαλόσταυρον πληγῆς ὑπὲρ πατρίδος ἀπήλθε πάλιν οὕτω κεκοσμημένος εἰς Βιέννην, ἔπως καὶ ἐκ τῶν ἐκεῖ Πανεπιστημίων ἀποθησαυρίσῃ τῆς ἐπιστήμης ἀγαθὰ διδάγματα. Ἐπανελθὼν κατὰ τὸ 1829 προσλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ Κυβερνήτου αἰοδίδμου Καποδιστρίου, ὡς πρόεδρος τοῦ ἐν Κορίνθῳ πρωτοκλήτου δικαστηρίου,

εἶτα πρόεδρος τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ. Μετὰ τὸ δυστύχημα τὸ στερῆσαν τὴν πατρίδα τοῦ Καποδιστρίου, ὁ Πάϊκος ἀπεσύρθη τῆς δημοσίας λειτουργίας μεταβὰς εἰς Σύρον ὅπου διέμεινεν ἄχρι τοῦ 1835. Δὲν ἦτο δυνατόν ὁ Πάϊκος νὰ βιοτ' λαθῶν ἐν Σύρῳ· ἔθην κατὰ τὸ 1835 ἀνεδείχθη Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου· τὸ δὲ 1837 ἐκλήθη ὡς Καθηγητὴς καὶ πρύτανης μάλιστα πρῶτος τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. Ἐν τούτοις ἡ ἀξία τοῦ ἀνδρὸς ἐγένετο ὀσημέραι καταφανεστέρα καὶ ἡ ἀναγνώρισις αὐτῆς ἀνεβίβασεν αὐτὸν ἐπαξίως εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης τὸ 1837 προέδρου ὄντος τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ρουδάρτ. Διέμεινε δὲ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης καὶ ἐν τῷ μεταξὺ προσωρινῶς τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ἄχρι τοῦ 1844. Τότε δὲ διωρίσθη Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας εἰς τακτικὴν ὑπηρεσίαν. Τὸ 1842 διωρίσθη ὁ Πάϊκος Γενικὸς Ἐπίτροπος τῆς ἐπικρατείας παρὰ τῷ ἐλεγκτικῷ Συνεδρίῳ, ἐν ᾗ θέσει διέμεινεν ἄχρι τοῦ 1849. Τὸ δὲ 1850 ἀνεδείχθη ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας ἑκπαιδύσεως. Εἶτα ὑπηρετήσεν ὡς Εἰσαγγελεὺς τὸ 1857 τοῦ Ἀρείου Πάγου, μέχρι τοῦ 1863. Ἀπέθανε δὲ ἐν Ἀθήναις τῇ 22^α Ἰανουαρίου τοῦ 1880.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ Α. ΖΑΪΜΗΣ. Ἐγεννήθη τῷ 1823, ἐν οἴκῳ ἐκ τῶν πρώτων συγκλονισθέντι εἰς τὴν ἐκκρηξίν τῆς ἐπανάστασεως, καίτοι ἡγεμονικῶ ἀληθῶς καὶ ἀσφαλέστερον πάντων τεθεμελιωμένῳ εἰς τὴν καρδίαν τῆς Πελοποννήσου. Ἐπιμελῶς σπουδάσας ἐν Παρίσιος τὰ νομικά, ἐπανῆλθεν τῷ 1847, ὅτε διωρίσθη τμηματάρχης ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐσωτερικῶν. Βουλευτὴς ἐξελέγη τὸ πρῶτον τὸ 1850. Ὑπουργὸς δὲ ἐγένετο τὸ 1859, ἀναλαθὼν τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας ἑκπαιδύσεως, τοῦ ὁποῦ ἀπεσύρθη διαφωνήσας καὶ πρὸς τὸν βασιλέα Ὁθωνα. Ὑποψήζιος Πρόεδρος ἐν τῇ βουλῇ τῷ 1860 τῆς μεγάλης ἐκείνης ἀντιπολιτεύσεως ἐπέτυχε διὰ τῆς ἱστορικῆς πλειοψηφίας τῶν 62· ἡ ἐπιτυχία δὲ ἐπήνεγκε τὴν διάλυσιν τῆς βουλῆς, ἔπερ ὑπῆρξεν ἀφορμὴ τῆς ἐπακολουθητάσης μετ' οὐ πολὺ Μεταπολιτεύσεως. Ἐγένετο τότε ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν. Μετὰ τὴν παραίτησιν τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς Συνελεύσεως εἰς Κοπεγχάγην μέλος τῆς προσενηκούσης τῷ βασιλεῖ Γεωργίῳ τὸ στέμμα τῆς Ἑλλάδος τριμελοῦς ἐπιτροπῆς, καὶ εἶτα ἔκτακτος ἀπεσταλμένος πρὸς παραλαβὴν τῆς Ἑπτανήσου. Τῷ 1864, διαρκούσης ἔτι τῆς Συνελεύσεως, ἀπετέλεσε μέρος τοῦ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ναυάρχου Κανάρη κατὰ Φεβρουάριον συγκροτηθέντος ὑπουργείου. Τῷ δὲ 1865 μετέγε μετὰ τοῦ Χρηστίδου τοῦ πρώτου ὑπουργείου Δεληγεώργη, κατὰ τὴν κρίσιμον ἐποχὴν τοῦ 1869 ἐκλήθη εἰς τὴν πρωθυπουργίαν διαλύσας τὴν βουλὴν τὸ 1868, ἧς παρητήθη τὸ 1870. Τῷ δὲ 1871 ἐσχημάτισε αὐθις ὑπουργετον, τοῦ ὁποῦ ἕως παρητήθη, ἀρνηθεὶς νὰ συμμετάσχῃ Ἐπὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Κυβερνήσεως ἐγένετο Ὑπουργὸς

τῆς Δικαιοσύνης τῆ δὲ 1878 ἐκλήθη μετὰ τοῦ κ. Χ. Τρικούπη εἰς σχηματισμὸν ὑπουργείου, ἀλλ' ἤρνηθη. Πολλάκις ἀνεδείχθη Πρόεδρος τῆς βουλῆς, ἐτιμῆθη δὲ τῆ 1869 ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς κυβερνήσεως διὰ τοῦ μεγαλοσταύρου τῆς Δεγεῶνος τῆς Τιμῆς ὡς καὶ τῶν μεγαλοσταύρων τῆς Ἰταλίας, Αὐστρίας καὶ Ἑλλάδος. Ὡσαύτως ἔφερε καὶ ἀνώτερα παράσημα τῆς Δανίας, Ῥωσσίας καὶ Ἰσπανίας. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις αἴφνης τὴν νύκτα τῆς 26ης πρὸς τὴν 27ην Ὀκτωβρίου 1880.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Γ. ΖΑΝΟΣ. Ἐγεννήθη ἐν Θήρᾳ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1803 ἐκ γονέων εὐπατριδῶν, διαπρεπόντων ἐπ' ἀρετῇ καὶ ὑπολήψει. Μετέλαθεν θθεν καὶ οὗτος τῆς αὐστηρᾶς ἐκείνων ἀνατροφῆς, ἣτις ἰδίως ἐχαρακτήριζε τὸν ἐπὶ ὄξυνοῖα καὶ εὐθύτητι, φιλοπατρίᾳ καὶ φιλομαθείᾳ πατέρα αὐτοῦ, Γουλιέλμον Ζάνον.

Παράδειγμα δὲ τῆς φιλομαθείας τοῦ ἀνδρὸς ἔστω τόδε· ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τέσσαρας τῶν υἱῶν αὐτοῦ, ἀπέστειλε πρὸς ἐντελεστέραν ἐκπαίδευσιν αὐτῶν εἰς τὴν νῆσον Χίον, ἣτις ἦτο ἐστία γραμμάτων, ἅτε διαπρεπῶν διδασκάλων τοῦ γένους διδασκόντων. Ἐκεῖ ἐκπαιδευθεὶς καὶ ὁ ἀείμνηστος Ἀντώνιος διέμεινεν ἐπὶ ἑλλην τετραετίαν, εἶτα ἐπανελθὼν εἰς Θήραν προσελήφθη ὡς ἰδιαιτέρος γραμματεὺς τὸ 1829 εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐκτάκτου ἀπεσταλμένου τῆς Κυβερνήσεως αἰοδίου Ἀντωνίου Τζούνη γενικοῦ ἐφόρου τῶν λιμένων τοῦ Κράτους, παρ' οὗ ἰδιαζόντως ἠγαπάτο καὶ πλήρους ἐμπιστοσύνης ἀπῆλαυε, διὸ πολλάς ἐκτάκτους ἀποστολάς παρ' αὐτοῦ ἐπεφορτίσθη οἷον εἰς Κόρινθον, εἰς Σοφικὸν κτλ. διὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν τελωνείων καὶ ὑγειονομοποιημαρχείων, τὸν δὲ Μάρτιον τοῦ 1829 καὶ μὲ ἰδιαιτέρας τινάς ἀποστολάς πρὸς τὸν αἰοδίμον Καποδίστριαν, τὸν Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος λαβὼν καὶ εὐχαριστήριον ἔγγραφον διὰ τὴν εὐδόκιμον ἐκπλήρωσιν τῆς ὑπηρεσίας του.

Τοιαύτη ἦτο ἡ περὶ τὰ δημόσια καθήκοντα πορεία τοῦ Ἀντωνίου Γ. Ζάνου πρὸ τῆς συστάσεως τῆς βασιλείας, ἀπὸ δὲ τῆς συστάσεως αὐτῆς ἐξελέχθη ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ πατρίδι του ἐπὶ τέσσαρας περιόδους Δημοτικὸς σύμβουλος, ὅπου ἐτιματο καὶ ἠγαπάτο παρὰ πάντων τῶν συμπολιτῶν του, διότι εἰς πᾶσαν περίστασιν προσεπάθει νὰ δεικνύηται χρήσιμος καὶ ὠφέλιμος εἰς αὐτούς, ὅτινες καὶ εἰς τὸν βουλευτικὸν ἀγῶνα πολλάκις παρώτρυνον αὐτὸν ὡς ἀποδοθῆ, ἀλλ' οὗτος ἀπεποιεῖτο τὴν τοιαύτην τιμὴν, ὡς μὴ θέλων ν' ἀπομακρυνθῆ ἐκ τῆς οἰκογενείας του. Εἰς τὴν ἀγαθὴν δὲ ταύτην ἐπιτόπιον ὑπόληψιν αὐτοῦ συνεισέφερε καὶ ἡ προσφιλές αὐτῷ σύζυγος Εὐγενία διὰ τῆς εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς τῆς καὶ διὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ τῆς ὀνόματος, διότι ἦτο θυγάτηρ ἐπισήμου ἀγωνιστοῦ τοῦ Εὐαγγέλου Μαζαράκη ἐνὸς τῶν πρώτων ἱερολοχιτῶν τοῦ 1821, πρώτου ἀνυψώσαντος τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν εἰς τὰς Κυκλάδας νήσους καὶ πληρεξουσίου τῆς νήσου Θήρας εἰς τὴν ἐν Ναυπλίῳ Συνέλευσιν ὅπου ἐν ἀκμαίᾳ ἔτι ἡλικίᾳ εἶχεν

ἀποδώσει, και διὰ στενῆς φιλίας τιμώμενος ὑπὸ τοῦ αἰοδίδιμου Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου, ὅστις και ἰδιαίτεραν ἀλληλογραφίαν μετ' αὐτοῦ ἐτήρει.

Ἐπὶ ἱκανὰ δ' ἔτη ὁ Ἀντώνιος Γουλιέλμου Ζάνος ὑπηρετήσεν ὡς διοικητικὸς ὑπάλληλος, μετὰ παραδειγματικῆς πρὸς τὴν δημοσίαν λειτουργίαν ἀφοσιώσεως.

Καθόσον δ' ἀφορᾷ τὸν ἰδιωτικὸν αὐτοῦ βίον ἦτο ἐπίσης ἀμεμπτος και ἀξιόλογος ἀνὴρ, διότι πάντοτε ἐγένετο ὁ τύπος τῆς ἀρετῆς. Κυρίως μάλιστα ὡς σὺζυγος ἦτο λίαν πιστὸς και ἀφωσιωμένος, ἔτι δὲ και πατὴρ φιλοστοργώτατος, προσφιλῶς ἐργασθεὶς ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τοῦ ἀξίου και μονογενοῦς υἱοῦ αὐτοῦ Στυλιανοῦ. Πρὸ ἐτῶν δ' ἐν Ἀθήναις διαμένων, τελευτατον προσελήφθη ὡς ἰδιαίτερος γραμματεὺς τῆς αἰοδίδιμου Ἑλένης Τοσίτσα, παρ' ἣ πιστότατα ἠργάσθη καταλιπὼν λαμπρὰς ἀναμνήσεις. Ἰπέβίωσε τὴν 2 Σεπτεμβρίου τοῦ 1881.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΖΑΠΗΑΣ. Ἐάν ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ ἀρχὴν, βλέπομεν ὅτι ἐγεννήθη ἐν Λαμπόβῃ τῆς Ἠπείρου περὶ μέσην τὴν πρώτην δεκαετηρίδα τοῦ αἰῶνος τούτου ἐξ οἴκου ἐπιφανοῦς μὲν ἐν τῷ τόπῳ, ἀλλ' ὑποκύψαντος δι' αὐτὸ τοῦτο εἰς τὰς ἐπηρεῖας τῶν πάντοτε πονηρῶν ἀλλὰ πολλῶν πονηροτέρων τότε χρόνων πολιτικῶν.

Ὁ πρωτότοκος αὐτοῦ τοῦ οἴκου υἱὸς Ἀθανάσιος, εὔρε μέχρι τινὸς τῆς ἡλικίας του τὴν πατρικὴν προστασίαν, ἣτις φιλότιμος και φιλομαθής, καιτοι γλίσχρα ἔχουσα τὰ ὑλικά μέσα, παῖδα ἔτι μικρὸν ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς Σχολεῖον ἐν Κερκύρα.

Ἐγένετο ἀνὴρ, ὅτε στάδιον ἠνοίχθη εὐρύτερον δημιουργηθὲν ὑπὸ τοῦ μεγαλεπιβόλου ἐκεῖνου και μεγαλοουργοῦ, τοῦ ἐξαδέλφου του Εὐαγγέλη, και τοῦ κεδνοῦ τὴν φρένα ἀδελφοῦ Κωνσταντίνου, εἰς ὃ και αὐτὸς ἔδραμεν, ὅπως συνεργασθῆ και συντελέσῃ και συνειργάσθῃ και συνετέλεσε φιλοπόνως και ἀκαμάτως. Ἀσπασάμενος δὲ τὸν ἔγγαμον βίον μετὰ συμβίας χρηστῆς και ἐναρέτου, ἐκτίσαστο τέκνα, θυγατέρα και δύο υἱοὺς, ὡς δύο τοῦ πατρός βακτηρίας, ἐφ' ὧν ἐστήριξε τὰς μελλούσας ἐλπίδας του, ὅτι θέλει ἐδρασθῆ ἐπ' αὐτῶν ἡ συνεχῆς και ἀδιάσπαστος ὑπαρξίς του τε ὀνόματος τοῦ ἑαυτῶν γένους και τοῦ ἐθνικοῦ αὐτοῦ κλέους. Βαίνουσιν ἤδη οὔτοι ἐπὶ τὸν οὐδὸν τοῦ πρακτικοῦ και ἐνεργοῦ βίου με ἱκανὰ τὰ ἐφόδια, ὅπως μὴ διαψεύσῃσι τὰς πατρικὰς και οἰκογενειακὰς οὐ μὴν ἀλλὰ και τὰς ἐθνικὰς μας ἐπ' αὐτῶν ἐλπίδας.

Ἀπέθανε ἐν Βουκουρεστίῳ τὴν 7 Σεπτεμβρίου 1880. Ἡ δὲ κηδεῖα αὐτοῦ ἐτελέσθη μετὰ μεγάλης πομπῆς και μεγαλοπρεπειας, παρακολουθήσαντος ὀλοκλήρου τοῦ ἱεροῦ ἑλληνικοῦ κλήρου, τοῦ τότε πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος διακεκριμένου ἀνδρὸς κ. Μάρκου Ν. Δραγούμη και πλήθους ἄλλου κόσμου ἐκλεκτοῦ.